

שבעו האשכנזים.. ופעיל רימונים! השיבו הספרדים בצד השני

שיעורים מאולתרים. "האמת היא שונה לחלוטין ממה שנראה", סיפר אהוד סגיב, אחד ההורים בני-יצחק. "לצעד שלנו אין שום קשר עם גזענות. אף אחד מאיתנו אינו שונא ספרדים."

"בית-הספר בני-יצחק הוקם רק לפני חמש שנים. מאז הוא נוהל על-ידי שלושה מנהלים שונים. בית-הספר עבר חבלי לידה קשים, ועד היום הוא עדיין אינו עומד על רגליו. בין יתר הסיבות לכך, הטיפול הכושל של המפקח זאב אילן. עמדתו היא כי במצבו הנוכחי של בית-הספר הוא אינו ערוך לקליטת תלמידים נוספים מן החוץ. אבל כעיקרון אין לנו דבר נגד זה. לנו נודע בפעם הראשונה על התוכנית בתחילת פברואר השנה. מאז פנינו פעמים רבות למשרד-החינוך, והסברנו את הישגים שבפניהם עומד בית-הספר. למרות זאת קיבלנו ב-7 באוגוסט מיכתב משרד-החינוך, שבו הודיע לנו כי בית-הספר יקלוט את תלמידי בית-דגן בתחילת שנת הלימודים, על כל-המישתמע מכך. זה נפל עלינו כרעם ביום בהיר."

"אחרי ישיבה ארוכה וסוערת שקיימנו עם אנשי משרד-החינוך, החלטנו לקבל בברכה את הרעיון. אך ביקשנו לדחות

היסוס את אותו הצעד. ככה זה לא יכול להימשך!"

הפרשה פגעה קשות בילדי בית-דגן. למרות הזמן שעבר מאז תחילת שנת הלימודים, הפצע עוד טרי. רבים מהילדים עדיין מדברים על מה שנעשה להם. "הילד דים בני-רצבי לא רצו לקבל אותנו", סיפר גולן אמסלם מבית-דגן, בן ה-12. "אני לא יודע למה, אבל זה לא יפה. אני מאוד רציתי לעבור לשם. כאן היו קצת ילדים, והפסדנו חומר בגלל זה."

"במשך שנה דיברו על ההעברה, ובסוף הכל התבטל. עכשיו אני כבר התייאשתי לגמרי. אם הם יבואו אלינו גם אנחנו לא נקבל אותם. כמו שהם עשו לנו, נעשה גם להם!"

לא שונאים

ספרדים!

פי החלטת משרד-החינוך היו צריכים לעבור תחילה רק ילדי הכיתות

בבית-דגן נודע כי הקיצוניים שבין ההורים במושבים איימו באלמות. לפי העדויות אמרו הורים אלה: "אנחנו לא רוצים אותם וזהו! אם הם יבואו נלחם נגדם בקילשונות ובטרקטורים!"

לשלוח

למיסיון!

אם הם ילחמו נגד ילדינו בקילשורי נות ובטרקטורים, אנחנו נלחם נגדם ברימונים!" אמרה שרה אנג'ל מבית-דגן. "הלכתי עם הילדים שלנו לבית-הספר, וראיתי מה שקרה שם. זה היה דבר נורא. ממש ניצבט לי הלב לראות את הילדים שלנו במצב הזה. הם הבינו שלא רוצים אותם."

"הייתי במקום יחד עם הורים נוספים מבית-דגן. הסתובבו שם כמה הורים מה' מושבים. שמענו שהם איימו להשתמש בקילשונות ובטרקטורים. אצלנו בבית-דגן

הספרדי עמרם רווח, סגן ראש-מועצת בית-דגן לענייני חינוך, אמר כי העניין הוא הפליה עדתית.

אותם כאן!

כי אפשר גם אחרת. שתי מישפחות בני-יצחק לא הצטרפו לצעד שנקטו שאר המישפחות, ושלחו את ילדיהם לבית-הספר. אחת מהן היא מישפחת דגן. גם אני סבורה שבית-הספר במצבו הנוכחי אינו ערוך לקליטת ילדי בית-דגן", סיפרה מרטה דגן, ממישר-השיבוע, שעסקה בעבר בתפקיד חינוכי בצה"ל בדרגת סגן-אלוף. "יחד עם זאת אני יודעת שעדיין לא השלמנו את תהליך מיון-הגלויות בארץ. לדעתי זאת מטרה נעלה יותר מהשמירה על רמת-הלימודים בבית-הספר, ולכן שלחתי את בתי לכיתה."

מרטה דגן הייתה חברה בוועד הפעולה של ההורים במישר-השיבוע. היא התי-פטרה מכיוון שלא הסכימה עם הדעות שרווחו בקרב רוב ההורים. בתה בת ה-6, רעות, עשתה את יומה הראשון בכיתה א' יחד עם ילדי בית-דגן. "קיבלתי במתנה קלמר מילדה מבית-דגן", סיפרה רעות. "אני חושבת שהילדים מבית-דגן הם נחמדים. אני לא יודעת למה לא רצו שיבואו. לא הרגשתי אצלם שום הבדל." יופי היימן

אותו בשנה, כדי שנוכל להיערך לקראתו. ההחלטה שלנו כללה את קבלת כל שמונת הכיתות בבית-דגן. זה נקרא שונאי ספרי דים?

"מאז קיימנו דיונים ממושכים עם מיישר-רדי-החינוך, וחורגנו על בקשת הדחייה פעמים רבות. למרות זאת קיבלנו מיברק פיתאומי, שבו הודיעו לנו כי הוחלט להעביר את כיתות א'-ד' בתחילת השנה הנוכחית. נודע לנו כי המפקח החליט על דעת עצמו שבעבור שלושה חודשים יעבירו את שאר התלמידים, ובבית-הספר בבית-דגן יהיה בינתיים סניף של בני-רצבי. כמו כן, נודע לנו כי בניגוד למה שהודיעו לנו מתכוונים להעביר גם את כיתה ה' בתחילת השנה."

צלכת

בלב

לום לפני תחילת שנת הלימודים כינסנו את כל ההורים. ההחלטה שנפלה הייתה: לא לשלוח את ילדינו לבית-הספר כדי להימנע מכל התנגשות או הפגנה. יחד עם זאת החלטנו לתלות שלט ברוכסי-הבאים לילדי בית-דגן, וכך גם עשינו. צריך להבין כי לפנינו עמד אחד הדברים המרכזיים והחשובים של כל מישפחה: חינוך הילדים."

"למחרת נפגשנו עם ראשי משרד-החינוך בירושלים, והודענו להם שבית-הספר פתוח בפני ילדי בית-דגן. הסברנו להם שהמצב הוא שהילדים שלהם בפנים, ושלנו בחוץ. בערב קיימנו אסיפה סוערת נוספת, שבסופה החלטנו לעזור למישר-החינוך, ולקבל את כיתות א'-ד' עכשיו. כניסיון שילוח בוועד-בידיקה שתבדוק אם הקליטה מסתדרת."

"למחרת פנינו שוב למשרד-החינוך, והודענו על ההחלטה החדשה שלנו. הייתה שם גם מישלחת של ההורים מבית-דגן. לא ידענו מה עמדתם. לנו נאמר להמתין עד השעה ארבע לתשובת משרד-החינוך. רק מאוחר יותר נודע לנו כי אנשי בית-דגן דרשו להעביר את כל הכיתות או לבטל כליל את ההעברה."

"אני רוצה להדגיש כי בכל השלבים התוכנית לא הוצגה לפנינו כאינטגרציה. זאת הייתה החלטה מינהלית ביורוקרטית של ויסות כיתות. גם לפי מחקרים שפורסמו, התוכנית הזאת אינה עומדת בקריטריונים של האינטגרציה. לנו אין דבר נגד ילדי בית-דגן. בסך הכל הפרשה השאירה צלקת כלב שני הצדדים."

למרות הסבריו של אהוד סגיב, נראה

אמרו ילדיהם של שרה ויצחק אנג'ל מבית-דגן. הילדים בעיירה נפגעו קשה מהפרשה. יצחק אנג'ל, שהוא ניצול השואה, סיפר כי הפרשה הזכירה לו כיצד נזרק מבית-הספר בחיזותו יד בבולגריה.

לא חסרים רימונים. ההורים כאן ידעו איך להגן על ילדיהם!" בעלה של שרה, יצחק אנג'ל, הוא ניצול השואה. בזמן מלחמת-העולם השנייה הייתה ילד בבולגריה. סיפר יצחק, המתי גורר 32 שנה בבית-דגן. "יום אחד גירשו את כל היהודים מבית-הספר. הסתובבנו ברחובות במשך שניים עם טלאי צהוב על הבגדים. כשנודע לי מה קרה עכשיו לילדים שלנו, לא יכולתי שלא להיזכר כמה שעבר עלי."

"אני כבר לא יודע מה לעשות. איימתי לשלוח את הילדים שלי למיסיון. יש כאן עוד כמה הורים שמוכנים לעשות ללא

לבית-הספר בני-יצחק היו צריכים תלמיד בית-הספר בבית דגן שנשארו בבית-הספר.

לעבור